

Arrest

**nr. 83 417 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 29 juni 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 21 september 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen die verzoekers tegen deze beslissingen instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidden tot arrest nr. 72 894 van 9 januari 2012, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Op 13 februari 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.3. Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvragen (bijlagen 13quater). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

- t.a.v. eerste verzoekende partij:

“Overwegende dat betrokkene op 29.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 21 09 2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 11.01.2012 de Raad voor Vreemdetingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 07.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een ontvangstbewijs van Sky Net dd.11.01.2012 voorlegt. Overwegende dat dit ontvangstbewijs enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er exact verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene de originele geboorteakte dd. 21.09.2011 van zijn zoon [D.A.] voorlegt, waarmee hij wil bewijzen dat hij in 2008-2009 wel degelijk in Pakistan verbleven zou hebben aangezien de geboortedatum van zijn zoon 31.07.2009 is. Overwegende dat betrokkene dit document reeds voorlegde tijdens de procedure bij de RVV inzake zijn eerste asielaanvraag en de RW(dd. p.6-7) oordeelde dat: “Een geboorteakte is echter niet van die aard om de ongeloofwaardigheid van verzoekers’ beweerde feitelijke herkomst te herstellen, daar het geen enkele aanwijzing bevat over de verblijfplaats(en) die verzoekers zouden hebben gehad voor hun vertrek naar België. Het document geeft enkel een aanwijzing van de geboorteplaats van verzoekers zoon, en kan dus hoogstens aantonen dat verzoekster zich op 31.07.2009 voor de geboorte van haar zoon in Pakistan bevond. Deze akte toont geenszins aan dat verzoekers voor hun vertrek naar België hun leefwereld en het centrum van hun belangen in Pakistan hadden.”. Overwegende dat betrokkene het bewijs van vaccinatie van zijn zoon dd. 15.08.2009 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste aanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene een document van het ziekenhuis dd. 04 08.2009 voorlegt dat zou bewijzen dat zijn vrouw een operatie nodig had. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene de huurovereenkomst van zijn huis in Rabwah dd. 11.12.2005 en zijn winkel in Rabwah dd. 01.01.2005 voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de man van zijn tante ([C.M.A.]) vermoord zou zijn in Nawab Shah op 29.02.2012. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene twee kopies van artikels voorlegt als bewijs van de moord op de man van zijn tante. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven. inderdaad, aangezien betrokkene al op 02 02 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van hef huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

- t.a.v. tweede verzoekende partij:

“Overwegende dat betrokkene op 29.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 11.01.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 07.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat de tweede asielaanvraag van haar echtgenoot op 15.03.2012 door DVZ werd afgesloten met een beslissing weigering in overwegingname’. Overwegende dat betrokkene verklaart dat een familielid vermoord zou zijn in Pakistan en dat dit zou bewijzen dat het daar nog steeds onveilig was. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze enkel een profiel op facebook en op Yahoo!D zou hebben gehad (en niet op Netlog of Hi5). Overwegende dat de RW in zijn beslissing (dd. 09.01.2012 p. 6-7) stelde dat: ‘Gelet op de vaststelling dat verzoekers op hun Internetprofiel als woonplaats Burkina Faso vermelden in samenhang met hun gebrekkige kennis over hun directe leefswereld de laatste jaren in Pakistan kon de Commisaris-Generaal dan ook terecht besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken tot 2010 in Pakistan te hebben verheven. [...] en er evenmin enig geloof worden gehecht aan hun asielrelaas dat hier onlosmakelijk mee verbonden is.”. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reeel risico op ernstige schade zoets bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens werpen zij de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen.

Verzoekers citeren artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en betogen daarna als volgt:

“Nieuwe documenten niet aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag. Verwerende partij stelt dat de betrokken documenten tijdens de eerste asielaanvraag konden naar voren worden gebracht.

Verzoekende partij heeft via familie via internet scans ontvangen van de documenten. Deze werden effectief neergelegd bij de RVV in de hoop tegen de zitting de originele documenten te verkrijgen.

Verzoeker heeft wel moeite gedaan om documenten voor te leggen doch is uiteraard afhankelijk van anderen. Hij heeft dan ook de originele niet tijdig ontvangen voor de zitting van de Raad d.d. 21 december 2011.

De raad oordeelde dan ook het volgende:

“Aan de door verzoeker bijgebrachte kopieën in stuk 7 wordt hoe dan ook geen bewijswaarde gehecht aangezien noch de beëdigde vertaling overeenkomstig artikel 8 PR Rv V, noch de originele stukken in weerwil van de mededeling hierover in het verzoekschrift ter zitting werden neergelegd.”

Verzoeker heeft de originelen recent ontvangen (ontvangstbewijs Skynet is van na de datum van de laatste zitting.) en heeft dan ook een nieuwe asielaanvraag gedaan. Had hij deze documenten eerder gehad dan had hij ze ook neergelegd.

Verzoeker heeft niet onmiddellijk een tweede asielaanvraag gedaan gelet op de moeilijke zwangerschap en bevalling. Zijn echtgenote heeft zware post-natale stresssyndroom met zelfmoordneigingen. Gelet op de bevalling heeft verzoekende partij via het OCMW tevens respijt gekregen na het negatieve arrest van de Raad d.d. 11.01.2012.

Verwerende partij is dan ook totaal onredelijk door te stellen dat het ontvangstbewijs enkel bewijst dat er een verzending is gebeurd naar betrokkene doch zegt niets over de inhoud.

Nieuw feit

Door te oordelen dat de moord op de heer [C.M.], de man van de tante van verzoeker op 29.02.2012 (nieuw feit) enkel steunt op beweringen en veronderstellingen, treedt de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheid te buiten door de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk te onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vw.

Het middel is gegrond.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel hun juridische grondslag als hun feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hun tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen (bijlage 13quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd. Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissingen betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. De bestreden beslissing maken uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: • Betreffende verzoekster (...)“• Betreffende verzoeker(...)” Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun specifieke situatie heeft geoordeeld dat verzoekers hun tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus. Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat 6 4 er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige

aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4". Door verzoekers werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissingen, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoekers bij hun tweede asielaanvraag aanbrachten (een ontvangstbewijs van Sky Net, de originele geboorteakte van zoon [D.A.], een bewijs van vaccinatie van de zoon, een document dat zou bewijzen dat verzoekster een operatie nodig heeft en de huurovereenkomst van een woning) en dat van al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld. Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoekers klaarblijkelijk vergeten. Met name dienen verzoekers: nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekers niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekers op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegte van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. 7 In zoverre verzoekers laten uitschijnen dat de eerste asielaanvraag werd afgewezen, omdat geen originele stukken werden voorgelegd, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet dienstig zijn. Zowel uit de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 21.09.2011, als uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 09.01.2012 blijkt uitdrukkelijk dat de eerste asielaanvraag van verzoekers werd afgewezen, omdat zij geenszins aannemelijk maakten in 2010 in Pakistan te hebben verbleven. Dienvolgens kon er evenmin geloof gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekers, dat onlosmakelijk verbonden is met het beweerde verblijf in Pakistan. Slechts ten overvloede werd geoordeeld dat aan de bijgebrachte kopieën hoe dan ook geen bewijswaarde kon worden gehecht. Het loutere feit dat verzoekers bij de huidige asielaanvraag wél originele stukken aanbrengen impliceert op generlei wijze dat de tweede asielaanvraag in overweging diende te worden genomen. De verwerende partij stelt vast dat verzoekers in het eerste middel slechts de vaststelling betwisten dat het ontvangstbewijs van Sky Net niets zegt over de inhoud van de verzending. Verzoekers slagen er met hun vage beschouwingen niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijk beslissing zou hebben genomen. Terwijl dient te worden opgemerkt dat verzoekers nalaten om de overige argumenten van de bestreden beslissing te betwisten. Verzoekers houden nog voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zijn bevoegdheid te buiten is gegaan door te oordelen dat het relaas betreffende de moord op een familielid slechts steunde op beweringen en veronderstellingen. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die eevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). "De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdelin2 in verhoudin2 tot een vori2e asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...) In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143. 020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het beirip "nieuwe 'e2evens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). "(R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

Aangezien door verzoekers geen enkel stuk werd voorgelegd, ter staving van hun beweringen, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke 8 Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht oordelen dat verzoekers hun relaas slechts steunde op veronderstellingen en beweringen, waardoor de vermeende moord op het familielid terecht niet werd aangenomen als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers hun tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurden in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat zij kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

2.5. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.7. Gelet op het gestelde in punt 2.6 kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.8. In het in punt 1.1. vermelde arrest van de Raad van 9 januari 2012 wordt verwijzend naar de in punt 1.1. bedoelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011 gesteld: *“Gelet op de vaststelling dat verzoekers op hun internetprofiel als woonplaats Burkina Faso vermelden in samenhang met hun gebrekkige kennis over hun directe leefwereld de laatste jaren in Pakistan kon de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook terecht besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken tot 2010 in Pakistan te hebben verbleven. Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken tot 2010 in Pakistan te hebben verbleven kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan hun asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.”*

2.9. In de eerste bestreden beslissing wordt voor diverse door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag neergelegde stukken geoordeeld dat verzoeker deze had kunnen voorleggen bij zijn eerste asielaanvraag. Het betreft stukken die handelen over gebeurtenissen die zich afgespeeld hebben op 1 januari 2005, 11 december 2005, 4 augustus 2009 en 15 augustus 2009. De eerste asielaanvraag van verzoekers dateert van 29 juni 2010. Verzoekers waren dus ruimschoots in de gelegenheid om tijdens de behandeling van hun eerste asielaanvraag tot aan de terechtzitting van de Raad op 21 december 2011 deze stukken aan te brengen. Blijkens het administratief dossier hebben verzoekers verklaard de betrokken stukken via internet van de broer van verzoeker ontvangen te hebben na de afsluiting van de eerste asielprocedure. Verzoekers kunnen de gedane beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris niet aan het wankelen brengen met hun simpel betoog dat ze de betrokken stukken slechts recent ontvangen hebben via internet. Er anders over oordelen zou betekenen dat het volledig van het handelen van verzoekers en hun entourage afhangt of aangebrachte stukken dienen te worden beschouwd als nieuwe elementen, wat niet de bedoeling kan zijn van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoekers de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris aangaande de moord op de heer C.H. bekritisieren en betogen dat wanneer gesteld wordt dat deze informatie louter steunt op verklaringen en beweringen, de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee zijn bevoegdheid te buiten gaat door de nieuwe gegevens inhoudelijk te onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, gaan ze eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing aangaande dit aangebracht feit tevens geoordeeld wordt dat verzoekers twee kopies van artikels voorleggen als bewijs van dit feit en dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Verzoekers brengen niets in tegen voormelde voldoende schragende appreciatie en de gewraakte passage van de bestreden beslissing blijft dan ook overeind.

2.11. De Raad merkt ten slotte op dat verzoekers niets inbrengen tegen de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de overgelegde originele geboorteakte van hun zoon, waarbij citerend uit het in het punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad gesteld wordt: *“Het document geeft enkel een aanwijzing van de geboorteplaats van verzoekers zoon, en kan dus hoogstens aantonen dat verzoekster zich op 31.07.2009 voor de geboorte van haar zoon in Pakistan bevond. Deze akte toont geenszins aan dat verzoekers voor hun vertrek naar België hun leefwereld en het centrum van hun belangen in Pakistan hadden.”*

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van “het algemeen principe van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel in toepassing van artikel 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende status van vluchteling opgemaakt te Genève”. Tevens wordt opnieuw de schending opgeworpen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen als volgt:

“Het redelijkheidsbeginsel legt op dat verwerende partij bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

De beslissing mag bovendien geenszins in wanverhouding staan tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Verwerende partij is dan ook totaal onredelijk door te stellen dat het ontvangstbewijs enkel bewijst dat er een verzending is gebeurd naar betrokkene doch zegt niets over de inhoud.

De facto wil dit zeggen dat geen enkel document dat per post werd verstuurd noch in aanmerking kan genomen worden. Men kan immers nooit de inhoud van een pakket, envelop bewijzen.

Er is geen verklaring waarom verzoeker dit niet zou gedaan hebben indien hij ze wel in zijn bezit had. Immers verzoeker heeft niet nagelaten alle documenten die hij in zijn bezit had mede te delen aan verwerende partij. Toen hij nog slechts kopieën kon voorleggen heeft hij dit ook gedaan doch deze werden niet in aanmerking genomen.

Het middel is gegrond.

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de Raad van State reeds oordeelde dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een vermeende schending van het art. 1 van de Vluchtelingenconventie, indien deze tegelijkertijd geen schending aanvoert van het art. 52 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980. Immers, het voormelde art. 52 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt de criteria onder dewelke een asielzoeker het verblijf kan worden geweigerd en kan worden teruggeleid of uitgezet naar zijn land van herkomst (R.v.St. dd. 08.06.1996 nr. 80.749). Tevens oordeelde de Raad van State reeds dat het art. 1 van de Vluchtelingenconventie geen procedure voorziet volgens dewelke de verdragsluitende partijen de hoedanigheid van vluchteling aan een bepaalde persoon kan toekennen, en de verdragsluitende partijen desbetreffend over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikken, in het bijzonder wat betreft de Organisatie van de procedure m.b.t. het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag. Gelet op het voorgaande oordeelde de Raad van State dat de niet-ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling naast de schending van het art. 1 van de Vluchtelingenconventie ook de schending moet aanvoeren van één van de in art. 52 van de Vreemdelingenwet dd. opgesomde onontvankelijkheidscriteria (R.v.St. dd. 23.06.1999 nr 81.216; R.v.St. dd. 23.06.1999 nr. 81.224; R.v.St. dd. 06.07.1999 nr. 81.683; R.v.St. dd. 18.10.1999 nr. 82.931; R.v.St. dd. 2 1.03.2000 nr. 86.228). Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit onderdeel van verzoekers hun tweede middel niet ontvankelijk is. 9 De verwerende partij stelt vervolgens vast dat in het tweede middel niet nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden eveneens als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). In zoverre verzoekers opwerpen dat het totaal onredelijk zou zijn om te stellen dat het ontvangstbewijs niets zegt over de inhoud van een verzending, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers kritiek niet ernstig is. Het loutere feit dat een ontvangstbewijs van een verzending niet aanvaard wordt als bewijs, impliceert geenszins dat de documenten die per post werden verstuurd niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen. Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar de gedegen motivering van de bestreden beslissingen, waarin blijkt dat wel degelijk uitdrukkelijk wordt ingegaan op de verscheidene voorgelegde documenten, doch waarbij door de gemachtigde diende te worden vastgesteld dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hun beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

2.14. Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen directe werking in het Belgische recht (cf. RvS 3 april

2012, nrs. 8298 (c) en 8299 (c)). Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan verwezen worden naar het gestelde in de punten 2.6. en 2.7.

2.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.16. Waar verzoekers opnieuw kritiek leveren op de beoordeling in de bestreden beslissing dat het internet-ontvangstbewijs enkel bewijst dat er een verzending naar hen is gebeurd, zonder aanduiding van wat er exact zou verzonden zijn, kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.9. Gelet op de datum van de gebeurtenissen waarvan de betrokken documenten attesteren, kan minstens een andere uitleg van verzoekers verwacht worden dan hun minimale uitleg dat ze de betrokken documenten slechts ontvangen hebben na afsluiting van de eerste asielaanvraag en dat er geen enkele andere verklaring hiervoor is. Verzoekers' betoog geeft weer dat verwerende partij te dezen genoeg moet nemen met de goede trouw van verzoekers, maar dit volstaat te dezen niet. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de betrokken documenten dateren van 2005, 2008 en 2009 terwijl uit de eerste asielpcedure bleek dat verzoekers niet verweten wordt niet aangetoond te hebben in voormelde jaartallen in Pakistan te hebben gewoond doch niet aannemelijk gemaakt te hebben tot in 2010 in Pakistan gewoond te hebben.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.17. In een derde middel werpen verzoekers de schending op van artikel 48/4, §1 en §2 a en b van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Tevens voeren zij opnieuw de schending van de motiveringsverplichting vevat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan evenals de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.18. Verzoekers citeren artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en betogen vervolgens als volgt:

“De nationaliteit, identiteit, het Ahmadi-geloof van verzoekende partij wordt niet betwist.

Verzoekende partij was minstens in 2009 en 2010 in Pakistan. De geboorte van hun zoon is daar toch een onomstotelijk bewijs van. Zelfs indien wordt geoordeeld dat dit niets zegt over de verblijfplaats van verzoekende partij voor hun vertrek naar België dient toch vastgesteld te worden dat alle leden van het gezin de Pakistaanse nationaliteit hebben.

Dat zowel asielaanvraag als vraag tot subsidiaire bescherming worden beoordeeld naar de nationaliteit van verzoekende partij en niet naar de gebeurlijke verblijfplaats.

De veiligheidssituatie in geheel Pakistan gekenmerkt door aanslagen van militanten enerzijds en door politiek/etnisch geweld anderzijds.

Verzoekende partij zou op basis van de blasfemiewetgeving van Pakistan ter dood veroordeeld worden. Het is echter minstens een schending van art. 3 EVRM om verzoeker terug te sturen naar tentenkampen waar er een tekort is materiaal en hygiëne. Een broeihaard van ziektes... Dat indien er een veilige plaats zou zijn elders in Pakistan, de mensen die aldaar reeds zijn er niet voor zouden kiezen om in tentenkampen te leven.

Dat er blijkbaar geen optie is om een menswaardige wijze zich elders in het land zomaar te gaan settelen.

Dat aan verzoeker derhalve minstens in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming moet in overweging genomen worden.

Dat het minstens een schending uitmaakt van art. 3 EVRM om verzoekende partij het bevel te geven om het land te verlaten waarbij verzoekende partij zal gerepatrieerd worden.

Dat daarenboven een medische regularisatie aanvraag werd ingediend op 17 maart 2012.”

2.19. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

De verwerende partij merkt nogmaals op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. In

zoverre verzoekers opwerpen dat hun asielaanvraag diende te worden beoordeeld op grond van hun nationaliteit en niet op grond van de gebeurlijke verblijfplaats, verwijst de verwerende partij naar hetgeen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gestipuleerd, naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekers: "Gelet op de vaststelling dat verzoekers op hun internetprofiel als woonplaats Burkina Faso vermelden in samenhang met hun gebrekkige kennis over hun directe leefwereld de laatste jaren in Pakistan kon de Commissaris-Generaal dan ook terecht besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken tot 2010 in Pakistan te hebben verbleven. Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken tot 2010 in Pakistan te hebben verbleven, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan hun asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is." Gelet op het voormelde kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat hun feitelijke verblijfplaats van geen belang zou zijn in het kader van hun asielaanvraag. In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij het derde middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekers slagen er met hun vage en ongestaafde beschouwingen geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld, door verzoekers hun tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. Het loutere feit dat verzoekers aanvoeren dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan gekenmerkt wordt door aanslagen en politiek/etnisch geweld, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen. Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 3 EVRM. Dienaangaand merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissingen verzoekers geenszins verplichten om terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, T, 148). 11 Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van J'sieke ofpsychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T Vreemd 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loot om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven". In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu: - verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen, - verzoekers beschouwingen reeds zorgvuldig onderzocht werden in het kader van hun eerste asielaanvraag, dewelke definitief werd afgewezen in het arrest dd. 09.01 .2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekers. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03 .2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...) Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun tweede asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden (bijlage 13quater). De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het derde middel kan niet worden aangenomen."

2.20. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 48/4, §1 en §2 a en b van de Vreemdelingenwet en in dit verband een betoog voeren inzake hun Pakistaanse nationaliteit en hun asielmotieven, kan verwezen worden naar het gestelde in de punten 2.6 en 2.7. De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter op grond van artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet en is evenmin bevoegd om de asielmotieven die verzoekers kenbaar maken inhoudelijk te gaan beoordelen of, zoals verzoekers vragen in hun verzoekschrift, het statuut van de subsidiaire bescherming in overweging te nemen.

2.21. Verzoekers voeren aan dat het een schending vormt van artikel 3 EVRM om hen terug te sturen *“naar tentenkampen waar er een tekort is aan materiaal en hygiëne”* en *“Dat er blijkbaar geen optie is om een menswaardige wijze zich elders in het land zomaar te gaan settelen.”*

2.22. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non. Verzoekers poneren een vage bewering inzake onhygiënische tentenkampen die niet verder geconcretiseerd wordt, laat staan dat ze aannemelijk maken dat ze bij terugkeer in een dergelijk tentenkamp zullen terechtkomen. Ten slotte blijkt nergens uit dat verzoekers zullen worden gerepatriëerd naar Pakistan.

2.23. De Raad neemt akte van de mededeling van verzoekers in hun verzoekschrift *“Dat daarenboven een medische regularisatie aanvraag werd ingediend op 17 maart 2012.”* Dit gegeven dat geen uitstaans heeft met de bestreden beslissingen en bovendien dateert van na het treffen ervan, kan ze niet aan het wankelen brengen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA